

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/133/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5610010111
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5610010111.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Milana Repáňa, na verejnom zasadnutí konanom 4. februára 2014 o odvolaní obžalovaného B. C. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/44/2010 z 13.3.2012 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/44/2010 z 13.3.2012.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného B. C., nar. XX.X.XXXX v M., trvale bytom J. č. XXX, okres K.,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

od 1.9.2009 do 13.3.2012, s výnimkou mesiaca december 2009, kedy zaplatil na výživnom 100,- Eur, mesiaca jún 2011, kedy zaplatil 20,- Eur, mesiacov október 2011 až február 2012, kedy cestou exekútora zaplatil 427,89 Eur, neplatí výživné na svoje maloleté dcéry E. C., nar. X.X.XXXX, a E. C., nar. XX.XX.XXXX, hoci je zamestnaný a má pravidelný príjem a výška výživného mu bola určená rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3P/32/2008 zo dňa 16.6.2008 vo výške 132,78 Eur mesačne na E. a 66,39 Eur mesačne na E. a rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 4P/9/2010 z 29.4.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 7CoP/58/2011 z 20.7.2011, mu bola znížená vyživovacia povinnosť na dcéru E. na sumu 100,- Eur mesačne a na dcéru E. na sumu 55,- Eur mesačne, počnúc od 1.1.2011, pričom výživné je obžalovaný povinný zasielať vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky maloletých detí J. C., nar. X.X.XXXX, bytom L. M., G. X. Q. XXXX/XX, a tak za uvedené obdobie dlhuje na výživnom najmenej 4 808,83 Eur,

t e d a

úmyselne najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní zákonnú vyživovaciu povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. (§ 138 písm. b/ Tr. zák.).

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/44/2010 z 13.3.2012 bol obžalovaný B. C. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), c) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b) Tr. zák., na skutkovom základe, že:

od 1.9.2009 do 13.3.2012, s výnimkou mesiaca december 2009, kedy zaplatil na výživnom 100,- Eur, mesiaca jún 2011, kedy zaplatil 20,- Eur, mesiacov október 2011 až február 2012, kedy cestou exekútora zaplatil 427,89 Eur, neplatí výživné na svoje maloleté dcéry E. C., nar. X.X.XXXX, a E. C., nar. XX.XX.XXXX, hoci je zamestnaný a má pravidelný príjem a výška výživného mu bola určená rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3P/32/2008 zo dňa 16.6.2008 vo výške 132,78 Eur mesačne na E. a 66,39 Eur mesačne na E. a rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 4P/9/2010 z 29.4.2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 7CoP/58/2011 z 20.7.2011, mu bola znížená vyživovacia povinnosť na dcéru E. na sumu 100,- Eur mesačne a na dcéru E. na sumu 55,- Eur mesačne, počnúc od 1.1.2011, pričom výživné je obžalovaný povinný zasielať vždy do 15. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky maloletých detí J. C., nar. X.X.XXXX, bytom L. M., G. X. Q. XXXX/XX, a tak za uvedené obdobie dlhuje na výživnom najmenej 4 808,83 Eur, a uvedeného skutku sa dopustil napriek tomu, že bol dňa 20.4.2009 odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/44/2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 20.5.2009, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace, výkon ktorého bol podmienene odložený na skúšobnú dobu vo výmere 12 mesiacov.

Za tento trestný čin bol obžalovaný odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 20 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku súdu podal riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu, a to proti výroku o vine aj výroku o treste. Je si vedomý toho, že bol odsúdený na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Nepopiera ani nerozporuje, že by dlžné výživné nebolo také, ako je uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Dôvodom jeho odvolania je najmä tá skutočnosť, že chce využiť zákonnú možnosť, ktorú mu dáva Trestný zákon pri tomto prečine, a to § 86 písm. a), b) Tr. zák. o účinnej ľútosti, a do rozhodnutia odvolacieho súdu chce zameškané výživné uhradiť, aby mohol byť spod obžaloby oslobodený.

Krajský súd, ako odvolací súd, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného B. C. je čiastočne dôvodné, avšak pre iné skutočnosti, než ktoré uviedol vo svojom odvolaní.

V prvom rade treba uviesť, že verejné zasadnutie bolo na Krajskom súde v Žiline vykonané v neprítomnosti obžalovaného B. C.. V prípade obžalovaného boli splnené zákonné podmienky predpokladané v ustanovení § 293 ods. 5 Tr. por. k vykonaniu verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti; nejde u neho o prípad predpokladaný v ustanovení § 293 ods. 6 Tr. por. Naviac obžalovaný svoju neúčast na verejnom zasadnutí ospravedlnil prostredníctvom mailu a zároveň požiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti z dôvodu neodkladných pracovných povinností.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

K výroku o vine

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný B. C.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), c) Tr. zák. za súčasného právneho stavu však nezodpovedá stavu veci a zákonu.

Prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), c) Tr. zák. sa dopustí ten, kto úmyselne najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spácha závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas, hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený.

Pojmom „bol za taký čin odsúdený“ sa rozumie špeciálna recidíva páchatel'a. Pri takom odsúdení nesmie platiť fikcia neodsúdenia. Podmienkou však je, že k právoplatnému odsúdeniu došlo v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch pred spáchaním trestného činu.

Krajský súd v Žiline zistil, že Okresný súd Liptovský Mikuláš trestným rozkazom, sp.zn. 2T/44/2009 z 20.4.2009 obžalovaného B. C. uznal vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., za ktorý mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 12 mesiacov. Trestný rozkaz vo vzťahu k obžalovanému nadobudol právoplatnosť 20.5.2009. Základná skúšobná doba uplynula dňa 21.5.2010. Krajský súd z pripojeného spisu 2T/44/2009 mal nepochybne preukázané, že na uvedené odsúdenie platí zákonná fikcia osvedčenia vyplývajúca z ustanovení § 50 ods. 5, ods. 6 Tr. zák., t.j. podmiennečne odsúdený B. C. sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia vo veci 2T/44/2009 osvedčil a hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený.

Vzhľadom na uvedenú okolnosť, že pri odsúdení 2T/44/2009 platí fikcia osvedčenia, nie je možné právne posúdiť konanie obžalovaného B. C. aj ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa písm. c) ods. 3 § 207 Trestného zákona.

Krajský súd ďalej uvádza, že súd prvého stupňa na základe výsledkov dokazovania na hlavnom pojednávaní upravil v rozsudku skutkovú vetu oproti podanej obžalobe tak, že zameškané výživné vo vzťahu k oprávnenej osobe J. C. upravil do 13.3.2012, t.j. do okamihu vyhlásenia napadnutého rozsudku, na sumu najmenej 4 808,83 Eur na obidve maloleté deti E. aj E., pričom zohľadnil aj tú skutočnosť, že obžalovaný v mesiaci december 2009 zaplatil na výživnom 100,- Eur a v mesiaci jún 2011 sumu 20,- Eur, v mesiaci október až február 2012 cestou exekútora zaplatil 427,89 Eur. Dôvod tejto zmeny súd prvého stupňa podrobne vysvetlil v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku.

Záveru okresného súdu, prezentované vo výrokovej časti rozsudku a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku, si v celom rozsahu krajský súd osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd stručne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Okresný súd zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil aj výrok o treste. Odôvodnenie rozsudku teda učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Vinu obžalovaného mal krajský súd, rovnako ako okresný súd, preukázanú predovšetkým výpoveďou samotného obžalovaného, ktorý priznal, že v kritickom období na výživu svojich dcér od septembra 2009 výživné riadne neplatil. Vinu obžalovaného preukazuje aj výpoveď svedkyne J. C. a listinné dôkazy, najmä správy od zamestnávateľa na obžalovaného a správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš. S poukazom na uvedené skutočnosti v posudzovanom prípade je u obžalovaného daná trestná zodpovednosť za súdený trestný čin. Nebezpečnosť konania obžalovaného spočíva predovšetkým v tom, že hoci má voči svojim deťom zákonnú vyživovaciu povinnosť, túto si riadne neplnil a o svoje deti sa ani iným spôsobom nestaral, čím vlastne priamo ohrozoval ich zdravý duševný a telesný vývoj. Obžalovaný v odvolaní síce poukázal na to, že chce zameškané výživné riadne zaplatiť, avšak do konania verejného zasadnutia o jeho odvolaní krajskému súdu hodnoverným spôsobom nepreukázal, že dlžné výživné zaplatil.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia), a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela (retribúcia).

Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu o nevyhnutnosti uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody. Z odpisu z registra trestov je zistiteľné, že obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne potrestaný, v oboch prípadoch sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. Vzhľadom na skutočnosť, že účel trestu z hľadiska individuálnej prevencie sa pri predchádzajúcich odsúdeniach obžalovaného minul účinkom, preto pri súčasnom odsúdení bolo nutné zamerať sa na naplnenie účelu trestu aspoň z hľadiska generálnej prevencie a do budúcnosti zabrániť v páchaní trestnej činnosti. S prihliadnutím na všetky podstatné okolnosti, majúce význam pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu, krajský súd dospel k záveru, že spravodlivým a postačujúcim trestom bude pre obžalovaného trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov.

Krajský súd obžalovaného, rovnako ako súd prvého stupňa, zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním teraz súdeného trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.